

ת"ד 1962/08/13 - מדינת ישראל נגד יעקב אלוש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1962-08-13 מדינת ישראל נ' אלוש

לפני כב' השופטת דורית בונדה
המאשימה

מדינת ישראל

נגד

יעקב אלוש

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה בכלל העובדות המיוחסות לו בכתב האישום, זאת במהלך הליך ההוכחות ולאחר שהותרה בקשתו לחזרה מכפירה ונדחתה בהחלטה מפורטת מיום 25.11.14 בקשתו המאוחרת לחזרה מהודיה.

2. בהתאם לכתב האישום, הנאשם נהג ביום 9.11.2012 בשעה 09:10 רכב ברחוב תש"ח בתל אביב, בכביש עירוני לכיוון מזרח. אותה שעה חצתה את הכביש במקום האמור הולכת רגל ילידת 1960 מאחורי הנאשם. הנאשם נהג בקלות ראש, הסיע את רכבו לאחור, מבלי שנקט באמצעים שהיו דרושים כדי למנוע פגיעה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל שחצתה את הכביש מימין כיוון נסיעתו ופגע בה. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש ונגרם לה דמם פאראפאלקסיאני סאבדורלי מינימלי, שבר עצם אוקסיפיטלית ימנית המערב את הפורמן מגנום קונדייל אוקסיפיטלי ימני. בנוסף שברים ללא תזוזה באספקט לטראלי צלעות 4,5,6, שמאל.

3. הנאשם נוהג משנת 1980, לחובתו 27 הרשעות קודמות.

4. המאשימה בטיעוניה לעונש הפנתה לעדותה של הולכת הרגל אשר העידה במהלך דיון ההוכחות והתייחסה אף למצבה הרפואי. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה לפסיקה ממנה ביקשה ללמוד כי בעבירות של גרימת חבלה של ממש מתחם העונש ההולם כולל רכיב של מאסר בפועל ופסילה ארוכה העולה על שנה. במקרה הנוכחי המאשימה לא עתרה אמנם למאסר בפועל, אולם עתרה לפסילת רישיונו של הנאשם לתקופה שלא תפחת משנה, זאת בנוסף לרכיבים נוספים וביניהם מאסר מותנה או התחייבות.

5. בא כוח הנאשם בטיעוניה לעונש הפנה למועד שחלף מאז ביצוע התאונה בחודש נובמבר 2012 וטען לעינוי דין שנגרם לנאשם. הסיגור הפנה לוותק הנהיגה של הנאשם, למהות העבירות הקודמות בעברו, טען כי מדובר באירוע תאונתי אחד ויחיד על פני שנות הנהיגה. הנאשם עוסק בשיקום אורתופדי ומתנייד בין בתי החולים בארץ. במכלול הנסיבות עתר הסיגור להקל ככל האפשר ברכיב הפסילה.

6. טרם גזירת דינו של הנאשם שמעתי אף את הנאשם עצמו, אשר לא הביע כל חרטה. לטענתו אינו צריך לקבל עונש כי לא עשה תאונות בחיים. כמו כן לטענתו "הכביש... נועד לאיש עם רכב ולא לאישה שרצה מהכביש", כש-"הכביש נועד למכוניות", כשהוא נהג באופן טבעי כפי ש"כל אדם אחר היה

נוהג בצורה כזו."

דין:

7. לצד העבירה אותה ביצע הנאשם קיימת חובת פסילה של רישיון הנהיגה לתקופה מינימאלית בת 3 חודשים, כשתקופה זו הינה חלק ממתחם העונש ההולם בבוא בית המשפט לקבוע את גדריו.
8. הלכה מנחה היא, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה וראו בעניין זה דברי כב' השופט רענן בן יוסף בעפת (ת"א) 10576-12-10 **דמיטרי רודקוביץ' נ' מדינת ישראל** (מיום 23.12.10) שם נקבע, כי לתוצאת התאונה יש השלכה משמעותית לעונש שייקבע כמו גם לחומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם.
- כך גם נקבע בעפ"ת (ת"א) 15291-10-12 **ראובן ששון נגד מדינת ישראל** (מיום 13.12.12) בו חזר כב' השופט רענן בן יוסף, על עמדתו וקבע, כי: **"תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה...אך מנגד, גם נסיבות אישיות של נאשמים הינם כלי שיש לעשות בהם שימוש או לתת להם משקל במסגרת הענישה. נסיבות אישיות, ובהן, בין היתר התנהגותם הכללית על הכביש, המתבטאת בגיליון הרשעותיהם"** וכן בעפ"ת 37974-07-12 **סנדרובריץ' נ' מדינת ישראל** (מיום 6.9.12) שם הפנה כב' השופט רענן בן יוסף להלכה ולפיה: **"הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים..."**.
9. על תוצאותיה של התאונה ועל חומרת הפגיעה בהולכת הרגל ניתן ללמוד מתעודות רפואיות אשר הוגשו לתיק במהלך הליך ההוכחות (ת/1) וכן מעדותה של הולכת הרגל בדיון ההוכחות מיום 1.10.2014. כעולה מהאישורים הרפואיים הולכת הרגל אושפזה למשך יומיים ובעת השחרור סבלה עדיין מסחרחורות, שוחררה לביתה עם המלצות להמשך מעקב אמבולטורי ולטיפול פיזיותרפיה. בעת קבלתה לבית החולים אובחנו חבלות ושברים כפי המתואר בכתב האישום ובכלל זה שברים בצלעות 4,5,6, ובעצם אוקסיפיטלית ימנית.
10. בחקירתה במועד הדיון תיארה הולכת הרגל בהרחבה את עוצמת הפגיעה, פינויה באמבולנס, קיבוע צווארה, קשיי הנשימה אותם חוותה. בביקורה בחדר המיון סיפרה על אבחון השבר בגולגולת, מילמטרים מגזע המוח, על השברים בצלעות, על הורטיגו אותו חוותה, כאשר לדבריה תוך כדי שכיבה "החדר מתהפך, הרצפה עם התקרה, בלי יכולת תפקוד". הולכת הרגל תיארה את הטיפולים אותם עברה באיכילוב אשר כללו טלטול לצורך החזרת היציבות והאיזון. כן סיפרה בעדותה על כאבי הראש והסחרחורות מהם היא עודנה סובלת ועל הנזק אשר נגרם לביתה חולת CP בעלת צרכים מיוחדים בשל מצבה.
11. העיקרון המנחה בעת קביעת מתחם העונש ההולם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. הערך החברתי אשר נפגע במקרה דנן הינו הערך החשוב מכל, חיי אדם, שלמות גופם, בטחונם ונפשם. מידת הפגיעה בערך חברתי זה הינו במהות החבלות אשר נגרמו להולכת הרגל ובחומרתן, כשחבלות אלה נותנות עדיין אותותיהן בגופה של הולכת הרגל, עם זאת רף החבלות שנגרמו לה אינו מצוי ברף העליון בחומרתן ומנגד אף אינו מצוי ברף התחתון.

13. על מדיניות הענישה וטווחי הענישה ההולמים את חומרת החבלות בעניינו של הנאשם שלפניי ניתן ללמוד הן מעונש הפסילה המינימאלי של רשיון הנהיגה אותו קבע המחוקק לצד העבירה אשר נעברה והן מפסיקה רבה ביחס לחבלות ברף זה או הדומה לו. בין פסקי דין אלה, בחנתי אף את הפסיקה הבאה:

א. ת"ד (י"ם) 1436-01-14 **מדינת ישראל נגד עיסא חוואש** (מיום 28.4.14) הנאשם הורשע בגרם חבלה של ממש, **כשאגב נסיעה לאחור פגע בהולכת רגל** ילידת 1944 וגרם לה לחבלת ראש ולשברים בצלעות, בעצמות האגן וביד ימין. נגזר עונש של **6 חודשי פסילה** בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית, בנוסף לעונשים נלווים.

ב. רע"פ 6918/02 **מנשה אחיה נ' מדינת ישראל** (מיום 22.8.02), נגרמו להולך רגל יליד 1929 שחצה במעבר חצייה חבלות של ממש בדמות שברים בכתף השמאלית ובצלע השמאלית ואושרה על ידי בית המשפט העליון פסילת רשיון נהיגה **בת 4.5 חודשים**.

ב. ע"פ 71488/02 **אוקנין נ' מדינת ישראל** בו אושרה פסילה **בת 4 חודשים** במקרה של גרימת חבלות של ממש להולך רגל במעבר חצייה.

ג. ת"ד 946-01-12 **מדינת ישראל נגד דורית זיס** (מיום 13.12.12) הולכת רגל נחבלה חבלת ראש ודימום סוב-ארכנואידלי שהצריך טיפול ואשפוז בן יומיים ונגזרה פסילה למשך **5 חודשי פסילה**.

ה. ע"פ 70613/07 **אהרונוצ'יק בן אריה מישקין נגד מדינת ישראל** (מיום 7.6.07) בית המשפט שלערעור אישר עונש פסילה שגזר בית משפט קמא על נאשם אשר גרם לחבלה של ממש בהולכת רגל בת 11 שחצתה במעבר החצייה, בדמות שבר באגן, **פסילה למשך 6 חודשים**.

ו. ת"ד (אילת) 1024/09 **מדינת ישראל נגד יורם בלישה** (מיום 16.1.11), הולכת הרגל נחבלה במעבר החצייה חבלות של ממש בדמות חבלות בשוק ימין, פגיעות ראש ודימום תת עורי ונזקקה לטיפול רפואי ולאשפוז בן יומיים. נגזרו **4 חודשי פסילה** בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית ועונשים נלווים.

ז. עפ"ת (חיפה) 30937-01-13 **לילי מץ נגד מדינת ישראל** (מיום 3.5.13) בית המשפט שלערעור קיבל ערעור על חומרת העונש ובמקרה של חבלה של ממש בהולך הרגל במעבר חצייה בדמות שברים ברמוס פוביס דו"ץ וכן שבר בפיקה משמאל ונגרם נזק לרכב והופחת משך הפסילה משישה חודשים ל- **4 חודשים**.

14. לאחר שבחנתי טווחי הענישה נדרשתי לנסיבות ביצוע התאונה שלפני, עליהן למדתי מהעדויות אשר נשמעו בהליך ההוכחות ובכללן מעדות העדה הנייטראלית עוה"ד נחמי וולק, אשר העידה כעדת תביעה ואשר תיארה את רגע התאונה, כדלקמן:

"ראיתי רכב נוסע אחורנית די במהירות, אז ראיתי שהוא פוגע בה בגברת עם חלקו האחורי, הפגיעה הייתה משמעותית, כתוצאה מהפגיעה הגברת התרוממה מעט באוויר ואז היא נפלה כמו שק תפוחי אדמה. אני נשארתי יושבת במקום ובעלי, שמו ארי, ניגש לעזור לה". בהמשך עדותה (שורות 13-15) התייחסה העדה הנייטראלית לעוצמת הפגיעה: "אני ראיתי שהפגיעה בגברת הייתה משמעותית, שהיא מתרוממת כאילו עפה כלפי מעלה וגם נחתה למטה בלי התנגדות, בעלי ניגש אליה, הוריד את החולצה, היה שם דם, ישבתי בכיסא והייתי בהלם". (ראו עמוד 11 שורות 4-1 לפרוטוקול הדיון מיום 1.10.2014)

כזכור, בהמשך לעדותה של עדה נייטראלית זו, ביקש הנאשם לחזור בו מהכפירה והודה בפה מלא בכלל המיוחס לו. הסנגור בטיעונו לעונש לא טען לכל רשלנות תורמת מצד הולכת הרגל.

15. לאחר ששקלתי כלל האמור ולאחר שבחנתי היטב אף את כלל טיעוני הצדדים לעונש, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירות שנעברו במקרה הספציפי שלפני, נע בין פסילה של רישיון הנהיגה שלא תפחת מפסילת המינימום בת ה- 3 חודשים, פסילה על תנאי, קנס והתחייבות לבין פסילה לתקופה של עד 7 חודשים, פסילה על תנאי, קנס ומאסר מותנה.

16. לאחר שקבעתי את מתחם העונש ההולם, שקלתי בתוך המתחם קיומן של נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכללן הפגיעה הצפויה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, כאשר הנאשם יליד 1959, כבן 55 וזקוק לרישיון הנהיגה בשל עיסוקו, היעדר נטילת אחריות על ידי הנאשם, עברו התעבורתי של הנאשם שאינו מכביד, עיסוקו המצריך רישיון נהיגה, היעדר עבר פלילי לחובתו, כמו כן שקלתי את התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, כשהנאשם עוסק למחייתו בשיקום אורתופדי לחיילי צה"ל, דבר המצריך נידודות בין בתי החולים השונים. כן שקלתי את טענת הסנגור לחלופי הזמן ממועד ביצוע העבירה ועד היום. בעניין זה, עיון בתיק מלמד כי אירוע התאונה היה בחודש נובמבר 2012 כשהמאשימה הגישה את כתב האישום לתיק בית המשפט בחודש אוגוסט 2013, היינו פחות משנה ממועד התאונה. עיקר הדחיות בבירור עניינו של הנאשם נעוץ בתקופה אשר נדרשה למאשימה לאתר הנאשם ולאחר מכן בדחייה אשר נתבקשה על ידי באת כוחו הקודמת של הנאשם, כשלמן הרגע שהנאשם אותר וזומן כדן ועד לסיום התיק חלפה פחות משנה.

יש לזכור כי הלכה היא בהתאם לע"פ 2103/07 אביהו הורוביץ נ' מדינת ישראל (מיום 31.12.08) כי: "במישור העונש יש מקום להתחשבות בחלופי הזמן ובהתארכות ההליכים, כל עוד לא צעדי של הנאשם עצמו הם שגרמו אותם. היקף ההתחשבות בשיקול זה משתנה ממקרה למקרה בהתאם לנסיבות העניין ומשיקולים רלוונטיים".

במקרה שלפני לא התרשמתי, כי "השיהוי" אשר נגרם נעוץ היה במאשימה, אם כי הבאתי בחשבון בעת גזירת העונש את חלופי הזמן.

17. ולאחר ששקלתי כל אלה, ובהיות הענישה אינדיוודואלית, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. קנס בסך של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.2.15. הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לצורך קבלת שובר תשלום הקנס.

ב. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה למשך 5 חודשים.

ג. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה וזאת למשך 3 חודשים, על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך ₪10,000 למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה דומה לעבירות בהן הורשע. ההתחייבות תיחתם ותופקד בתיק בית המשפט בתום הדיון. לא יחתום הנאשם על ההתחייבות תוך הפקדתה בתיק בית המשפט עד למועד הנ"ל, יאסר למשך 7 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

חתימה

ניתן בתאריך 20 בדצמבר 2014